

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobkyne V., bytom v B, B., *zastúpenej JUDr. P., advokátom*, so sídlom v B, Č., proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Jána Švermu 43, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 164-2003/OZ 203507 II/39-2008 zo dňa 22. februára 2008, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/84/2008-66 zo dňa 4. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/84/2008-66 zo dňa 4. septembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia

predsedníčky žalovaného č. POZ 164-2003/OZ 203507 II/39-2008 zo dňa 22.2.2008 vrátane prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. POZ 164-2003/OZ 203507 I/81-2006 zo dňa 21.8.2006 navrhujúc zrušenie týchto rozhodnutí a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný rozhodol o návrhu spoločnosti S., ktorá je majiteľkou medzinárodnej ochrannej známky č. 786899 „C.“, na výmaz ochrannej známky č. 203507 „K.“, majiteľkou ktorej je žalobkyňa, tak, že ochranná známka č. 203507 sa vymazáva z registra ochranných známok s účinnosťou od 21.4.2005. Predsedníčka žalovaného druhostupňovým rozhodnutím zamietla rozklad žalobcu a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdila.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že sú v súlade so zákonom. Považoval za nesporné, že porovnaním ochranných známok z vizuálneho hľadiska nemožno považovať predmetné ochranné známky za podobné, avšak z fonetického hľadiska zvukový vnem oboch ochranných známok „kaktus“ je zhodný, slovo „kaktus“ má v oboch ochranných známkach dominantné postavenie a okrem toho je na začiatku oboch ochranných známok. Poukázal na to, že v oboch ochranných známkach sa kladie dôraz na prvé slovo „kaktus“ (cactus), pričom ani v namietanej ochrannej známke slovo „C.“ ani v napadnutej ochrannej známke slovo „J.“ sa nekladie dôraz na druhé slová ochranných známok u priemerného spotrebiteľa, ktorý si zapamätá predovšetkým začiatkové slovo, ktoré je preňho ľahko zapamätateľné a známe (okrasná rastlina), čo môže viesť k zámene porovnaných označení. Krajský súd ďalej konštatoval, že v oboch ochranných známkach je vyobrazená rastlina kaktusu, čo pri posudzovaní aj zo sémantického hľadiska ešte viac zdôrazňuje zameniteľnosť oboch označení. Uviedol, že slovo kaktus má významnú rozlišovaciu spôsobilosť, nakoľko nejde o fantazijné slovo, preto použitý zhodný slovný prvok ako aj jeho vyobrazenie pri zhodných tovaroch zaradených do tej istej triedy 25 (oblečenie) bolo dôvodom na výmaz napadnutej ochrannej známky. Z uvedených dôvodov krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného nie je v rozpore s právnymi predpismi. Žalobkyni nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že nebola v konaní úspešná.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobkyňa si zároveň uplatnila náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodom podania odvolania bola skutočnosť, že postupom súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom, keďže

krajský súd pojednával bez jej prítomnosti a bez prítomnosti jej právneho zástupcu resp. rozhodol bez pojednávania. Poukázala na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p., z ktorého vyplýva, že súd je oprávnený prejednať vec v neprítomnosti účastníka iba v prípade, že nepožiada z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, a v tejto súvislosti poukázala tiež na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 41/2002 vo veci 3Cdo 16/01, z ktorého záveru vyplynulo, že súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., keď bez výslovného návrhu účastníka prejednal vec v jeho neprítomnosti i v neprítomnosti jeho zástupcu, ktorý z dôležitého dôvodu požiadal o odročenie pojednávania; za dôležitý dôvod pritom považoval aj kolíziu s iným pojednávaním zástupcu, ak nemožno od účastníka spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu. Žalobkyňa mala za to, že z dôvodu kolízie pojednávania by bolo skutočne spravodlivo možné požadovať od nej, aby si zvolila iného zástupcu, len vo výnimočných prípadoch, avšak v prejednanom prípade podľa jej názoru žiadne kritériá odôvodňujúce oprávnenosť tejto požiadavky neboli vykázané. Bola preto toho názoru, že v danom prípade kolízia pojednávania bola dôležitým dôvodom, pri ktorého existencii bol súd povinný ospravedlniť neúčast' účastníka konania a jeho právneho zástupcu, a pokiaľ títo žiadali o odročenie pojednávania, bol povinný tejto žiadosti vyhovieť. Poukázala na to, že jej právny zástupca z dôvodu kolízie pojednávania ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 4.9.2008 a taktiež neúčast' žalobkyne, ktorá trvala na jeho prítomnosti na pojednávaní, listom z 3.9.2008, ktorý bol zaslaný súdu e-mailom dňa 3.9.2008 a aj faxom dňa 4.9.2008, ktorým zároveň požiadal krajský súd o odročenie pojednávania a vytýčenie nového termínu. Žalobkyňa mala za to, že krajský súd mal v čase začatia pojednávania vo veci vedomosť o ospravedlnení neúčasti žalobkyne a jej právneho zástupcu, ako aj o žiadosti o odročenie pojednávania. Uviedla, že z obsahu ospravedlnenia tiež vyplynulo, že dôvodom pre odloženie zaslania ospravedlnenia krajskému súdu bola snaha jej právneho zástupcu zabezpečiť svoje zastúpenie iným advokátom. Žalobkyňa preto namietala, že pokiaľ súd pojednával dňa 4.9.2008 bez jej prítomnosti a bez prítomnosti jej právneho zástupcu, odňal jej možnosť konať pred súdom, čo je v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. samo osebe dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku. Žalobkyňa poukázala tiež na to, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd vo veci pojednával alebo rozhodol v jej neprítomnosti prípadne aj v neprítomnosti žalovaného bez pojednávania. Ďalším dôvodom pre podanie odvolania boli namietané pochybenia krajského súdu spôsobujúce podľa názoru žalobkyne nezákonnosť rozsudku, predovšetkým jeho nepreskúmateľnosť. Žalobkyňa namietala, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p.. Krajský súd sa nevyjadril k dôkazu predloženému žalobkyňou, a to k odbornému vyjadreniu Prof. PhDr. Jany Plichtovej, PhD.. Ďalej namietala, že krajský súd pochybil aj pri samotnom posúdení spornej veci z hľadiska skutkového stavu, keď vychádzal z ničím

nepodloženej domnienky, že v slovenskom jazyku sa kladie dôraz na prvé slovo – v danom prípade „kaktus“. V tejto súvislosti poukázala na odborné vyjadrenie vyplývajúce z predloženého listinného dôkazu, že ľudské vnímanie, a to tak v slovenskom ako aj v inom jazyku, má celostný a kontextuálny charakter. Celosť vnímania znamená, že ochrannú známku je potrebné vnímať ako celok a súčasne z hľadiska jej jednotlivých prvkov, a nie je možné vyzdvihovať či naopak potlačiť jeden z prvkov a posudzovať ho oddelene od ostatných prvkov bez ohľadu na vizuálne pôsobenie ochrannej známky ako celku. Kontextualnosť vnímania zasa vyjadruje, že tie isté elementy sa v odlišnom kontexte vnímajú rozdielne. Vetný kontext v prípadoch oboch ochranných znáмок tvorí druhá lexikálna jednotka, t. j. slová „J.“ a „C.“. Práve druhá lexikálna jednotka ovplyvňuje interpretáciu významu prvej lexikálnej jednotky, preto každé dve (alebo viac) lexikálne jednotky, ktoré sa vyskytujú spolu, hoci netvoria vetu, sa interpretujú výlučne ako slovné spojenia. Nemožno ich posudzovať ako dve separátne jednotky. Žalobkyňa preto mala za to, že nemožno pri posudzovaní zameniteľnosti oboch ochranných znáмок klásť dôraz na prvé slovo, to totiž z hľadiska vnímania slovného spojenia netvorí podstatnejší prvok ako prvé slovo, a už vôbec nekonkuruje vnemu, ktorý vytvára slovné spojenie ako celok.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdiť a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznať. K otázke účasti účastníka na pojednávaní poukázal na § 246c ods. 1 O.s.p., ktorý odkazuje na primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti O.s.p. len v prípade, ak otázky tu riešené nie sú upravené priamo v piatej časti O.s.p.. Keďže otázka účasti na pojednávaní je výslovne upravená v ustanovení § 250g ods. 2 O.s.p., nemožno podľa názoru žalovaného uplatňovať ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p., na ktoré sa odvoláva žalobkyňa. Postup krajského súdu, keď bez prítomnosti žalobkyne pojednával v danej veci, nebol preto podľa neho v rozpore s ustanoveniami O.s.p. Žalovaný nepovažoval za náležitý ani spôsob ospravedlnenia neúčasti žalobkyne na pojednávaní z dôvodu kolízie jej právneho zástupcu s iným pojednávaním tohto zástupcu, nakoľko, ako uviedla žalobkyňa, termín pojednávania v trestnej veci bol vytýčený už 5.6.2008 a právny zástupca žalobkyne, vďaka o kolízii oboch termínov pojednávania už od doručenia predvolania na pojednávanie v danej veci, t. j. 15.8.2008, zaslal ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní až deň pred nariadeným pojednávaním popoludní resp. ráno v deň pojednávania. K tomu žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 259/2004, v ktorom súd síce konštatoval, že dôležitým dôvodom je aj kolízia pojednávania s účasťou zástupcu na zasadnutí miestneho zastupiteľstva v súvislosti s výkonom jeho verejnej funkcie poslanca, a to predovšetkým vtedy, ak sa o jeho termíne dozvedel až neskôr, než o termíne pojednávania, a v tak krátkom čase pred

pojednáváním, že už nebolo dobre možné neúčast' zabezpečiť inak. Žalovaný konštatoval, že v danom prípade však žalobkyňa mala dostatočne dlhý čas na to, aby vzniknutú situáciu zabezpečila inak, a preto nepovažoval odvolanie podané žalobkyňou v tejto časti za dôvodné. Žalovaný k námietkam žalobkyne súvisiacim s nedostatočnosťou odôvodnenia rozsudku a nedostatočným hodnotením dôkazov zdôraznil, že žalobkyňa neberie do úvahy fakt, že predmetom konania na súde bola žaloba v zmysle piatej časti O.s.p. a preto aj postup súdu, ktorý smeroval k posúdeniu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, nebolo možné stotožniť sa s postupom podľa tretej časti O.s.p. Čo sa týka samotného posúdenia zameniteľnosti ochranných známk, žalovaný poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 23.5.2008. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že prvostupňový súd nehodnotil predložený dôkaz, ktorým bolo odborné vyjadrenie Prof. PhDr. J. P., PhD., zastával názor, že prvostupňový súd nebol povinný s poukazom na § 250i ods. 1 O.s.p. osobitne hodnotiť predložený dôkaz s ohľadom na skutočnosť, že tento dôkaz nemal žiadny vplyv na rozhodnutie o podanej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), vec prejednal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), pričom dospel k záveru, že niet zákonného dôvodu napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmeniť ani zrušiť.

Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalobkyne ohľadne odňatia možnosti konať pred súdom postupom krajského súdu, ktorý napriek ospravedlneniu neprítomnosti žalobkyne so žiadosťou o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania jej zástupcu vec prejednal a rozhodol o nej v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu.

Zákonná úprava správneho súdnictva je obsiahnutá v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, kde v ustanovení § 250g ods. 2 O.s.p. je priamo upravený postup súdu v prípade, ak sa účastník na pojednávanie nedostaví.

Podľa § 250g ods. 2 O.s.p. ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

V pojednávanej veci preto neprichádzalo do úvahy primerané použitie ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. obsiahnutého v tretej časti O.s.p., a to s poukazom na § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p., podľa ktorého sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona len pre riešenie

otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti (t. j. v piatej časti - správne súdnictvo). Odvolávanie sa žalobkyne na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. je preto bez právneho významu.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní na krajskom súde dňa 4.9.2008 založenej na č. 1. 64 súdneho spisu vyplynulo, že krajský súd nariadil vec prejednať v neprítomnosti žalobkyne po zistení jej neprítomnosti a po oboznámení sa s faxovým podaním doručeným súdu 4.9.2008, ktorým právny zástupca žalobkyne ospravedlnil svoju neprítomnosť a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním v trestnej veci.

Bolo vecou zváženia krajského súdu, či v takomto prípade bude akceptovať žiadosť právneho zástupcu žalobkyne o odročenie pojednávania. Bolo však potrebné, aby toto svoje rozhodnutie v napadnutom rozsudku odôvodnil, čo však opomenul, ktorú skutočnosť je nutné krajskému súdu vytknúť, i keď nemala vplyv na zákonnosť jeho postupu. Bolo vecou právneho zástupcu žalobkyne, aby zvolil postup podľa § 25 ods. 3 O.s.p. v nadväznosti na § 250a O.s.p.. Substitúciu mohol právny zástupca žalobkyne využiť, nakoľko mu to umožňovala žalobkyňou udelená plná moc. V intenciách citovaných ustanovení mal právny zástupca žalobkyne zvážiť prípadne možnosť nechať sa zastúpiť iným advokátom v súbežnej trestnej veci.

Postup krajského súdu považuje odvolací súd za zákonný, v súlade s § 250g ods. 1, 2 O.s.p. a so zásadami platnými v konaní podľa piatej časti O.s.p.. Vzhľadom na to, že podľa § 250g ods. 2 O.s.p. súd môže prejednať vec aj v neprítomnosti účastníkov, prejednaním veci v neprítomnosti žalobkyne, ktorá bola o pojednávaní podľa dokladov nachádzajúcich sa v spise krajského súdu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne upovedomená, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom, pretože si toto právo uplatnila už podaním žaloby na preskúmanie rozhodnutí žalovaného súdom. V zmysle uvedeného, námietky žalobkyne na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku nemali vplyv.

Len pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že sama kolízia pojednávania toho istého zástupcu účastníka na rozdielnych súdoch nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania obzvlášť v prípade, že právny zástupca účastníka o kolízii mal vedomosť a dostatočný časový priestor na to, aby vzniknutú situáciu zabezpečil inak. Ak v takom prípade súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti účastníka a jeho zástupcu, a to napriek žiadosti o odročenie pojednávania, neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy môžu byť dotknuté.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa piatej časti O.s.p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu prvého stupňa doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného. Správny súd preberá od správneho orgánu nielen dôkazný stav, ale aj jeho právne hodnotenie. Iným hodnotením, než ktoré vykonal správny orgán, by súd neprípustne a v rozpore so zákonom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správnemu orgánu (§ 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/, § 40b ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 16 ods. 5 zákona č. 55/1997 Z. z. úrad vymaže z registra zhodnú ochrannú známku, ak v konaní začatom na návrh majiteľa ochrannej známky so skorším právom prednosti zistí, že napadnutá ochranná známka je zapísaná pre podobné tovary alebo služby, alebo zameniteľnú ochrannú známku, ak v konaní začatom na návrh majiteľa ochrannej známky so skorším právom prednosti zistí, že napadnutá ochranná známka je zapísaná pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby.

Podľa § 3a ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. za zameniteľné sa považujú označenia alebo ochranné známky a za podobné sa považujú tovary alebo služby, ak taká zameniteľnosť alebo podobnosť vyvoláva nebezpečenstvo

zámeny označení alebo ochranných známk, alebo tovarov, alebo služieb pochádzajúcich od rôznych osôb, alebo nebezpečenstvo vzniku mylnej predstavy o vzájomnej spojitosti s označením alebo s ochrannou známkou so skorším právom prednosti vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti.

V predmetnej veci je podstatou sporu vyriešenie otázky, či ochranná známka č. 203507 „K.“ majiteľky V. je zameniteľná alebo podobná s medzinárodnou ochrannou známkou č. 786899 „C.“ majiteľa S., ktorá je zapísaná s právom prednosti od 23.7.2002 do registra ochranných známk pre tovary v triedach 21, 24, 25, 28, konkrétne v triede 25 pre tovary „odevy, obuv, pokrývky hlavy“.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že vo veci konajúce a rozhodujúce správne orgány vykonali právne relevantné dôkazy vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, v záujme náležitého ozrejmeneia skutkového stavu veci. Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní pred správnymi orgánmi ako aj prvostupňovým súdom bolo vykonané komplexné hodnotenie zameniteľnosti porovnávaných ochranných známk pre rovnaké výrobky a služby.

K porušeniu práva majiteľa ochrannej známky stačí hrozba zámeny. Pri strete práv z ochranných známk sa dostáva právnej ochrany tomu, komu svedčí priorita práva. Úspešnosť navrhovateľa v konaní závisí tiež od zameniteľnosti výrobkov. Ani odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o nezameniteľnosti prihlásenej kombinovanej ochrannej známky. Ako už bolo vyššie uvedené, z celkovej koncepcie namietaného kombinovaného označenia je zrejmé, že spotrebiteľmi bude vnímané ako „kaktus“; pričom tento slovný prvok treba označiť za dominantný. Nakoľko práve tieto dominantné prvky nemajú dostatočnú rozlišovaciu spôsobilosť, bolo potrebné posúdiť otázku zameniteľnosti z hľadiska ostatných prvkov a celej koncepcie zákona na ochranu známk. Zameniteľnosť predmetných označení aj v spojitosti so zaradením do uvedených tried bola s poukazom na ustanovenie § 3a ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. preukázaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedeného napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. s použitím § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p.) stotožňujúc sa s právnym posúdením veci a jeho dôvodmi, keď námietky žalobcu nepovažoval za právne relevantné, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobkyni nepriznal právo na ich náhradu,

pretože nebola v tomto konaní úspešná, a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobkyne žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 1. apríla 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth